

en Politik i Øjeblikket, som jeg næsten vilde kunne kalde de dæmpede Melodiers Politik. Og den har været ledende i hele Alliancens Tid. Men det er værd at bemærke, at Befolkningen altid har været radikalere end dens Repræsentanter, og det tror jeg, den er den Dag i Dag. Jeg tror, den i dette Øjeblik vil kræve betydeligt mere, end Ministeriet ønsker. Jeg tror, man efter den Affære i Landstinget i Gaar vil sige: hvorfor gribe I ikke til med haard Haand? Hvorfor stræber man ikke at gennemføre, hvad der nu maa gøres fra demokratisk Side: at fjerne dem — jeg dømmes dem ikke paa Spørgsmaalet om de vestindiske Øer — men dem, der i Almindelighed staa som Fjender af den demokratiske Udvikling, uden at have andet at støtte sig til end de aarhundredgamle Privilegier, der spærre Vejen for alt, hvad der kan bringe Fremskridt og rolige Forhold i vort Fædreland?

Naar der er talt saa meget om Brud paa Alliancen, og der lyder Ord i denne Sal og udenfor om, at Alliancen skal brydes, saa vil jeg dertil sige: Ja, man bryder en Alliance, og man stifter en ny, det, der sker, er vel ikke andet, end at en ny Alliance opstaar: paa den ene Side konservative og paa den anden Side Demokrater. De sidstes Formaal er akkurat det samme, som det altid har været: at bryde Privilegier og Forrettigheder og naa frem til bedre Forhold for de mange. Nu sige Venstreblade for Øjeblikket, at Socialdemokraterne ville gøre sig al mulig Umage for at sprænge denne Alliance — den eksisterer jo i alt Fald delvis endnu. Man mener, at Socialdemokraterne i indværende Samling skulde gøre sig Umage for at sige mange bitre Ord om Venstre, man mener, at vel have de i tidligere Samlinger været heftige, men i Aar skal det blive meget værre. Det har jeg læst i jydsk Blade og i sjællandske Blade. Jeg tror, at denne Opfattelse er ganske fejlagtig. Hvis de Herrer vilde lægge Mærke til, hvorledes Ordene ere faldne fra socialdemokratisk Side under denne Finanslovdebat, ville de næsten kunne opfatte os som en David, der sidder ved Sauls Fødder og spiller paa Harpe for ham. Vi have saa lidt været udæskende, saa lidt have vi søgt at ophidse Stemningen, at vi tværtimod hele Vejen igennem have beklaget, om der skulde falde stærke Ord om Venstre. Og naar der endelig er blevet stærk Debat, var det paa de sociale Spørgsmaals Grund, hvor jeg altid mener, at vi, Venstre og Socialdemokrater, skulde

tage et forsvarligt Livtag, for at der skal komme noget godt ud af det — hvorimod man i Formerne over for Modstandere selvfølgelig meget vel kan anvende de pæneste og mest parlamentariske Ord og betragte hinanden som Mennesker, der inden for de samme Vægge have den samme Opgave, at gøre det mest mulige for, at Forholdene i Landet kunne blive bedre.

Jeg vil sige, at Situationen er ganske vist ikke god for dem, der se ideelt paa Forholdene. Vi mangle Penge til Reform, vi faa dyre Frimærker, og vi have en Reformvirksomhed, som vi Socialdemokrater nu mene at være den forkerte. Vi have faaet at vide fra den højtærede Finansminister, at man skal spare, specielt at man skal se at faa Statsudgifterne ned, og vi have faaet at vide, at vi skulde have en i sig selv hvilende Skattereform, hvorved jeg forstaar dette, at man ikke maa bebyrde Statskassen med ny Udgifter, men ogsaa dette, at de Fordele, der ville tilflyde Befolkningen, ikke blive store. I ethvert Tilfælde tror jeg ikke, at Arbejderklassen i By eller paa Land eller dem, der i økonomisk Henseende nærmest maa sammenlignes med dem, ville finde, at de Fordele, der ville opnaas ved Skattereformen, ville blive store. Skatteløvsreformen er ingen Smaamandsreform, og man har gjort et Tilløb i Formue- og Indkomstskatten, som i Virkeligheden kun er blevet et stort Tilløb, men ikke et Spring; thi der, hvor man kræver mange Penge til at gennemføre en nødvendig Reform, der maa man lægge Byrden paa de Skuldre, der kunen bære den, det er en gammel demokratisk Tanke. Arbejderne kunne ikke bære den, og ingen Demokrat vil vove at sige, at det er demokratisk, at naar man vil lægge ny Skatter, saa skal man stikke Haanden i Arbejderens Bukselomme for at tage hans Femøre, men man skal stikke Haanden i den riges Tegnebog eller i hans Frakkelomme og der søge de Penge, der skulde til for at dække de Udgifter, som Samfundet nødvendigvis maa have.

Jeg synes, at Regeringens Politik i adskillige Henseender er bleven for forsigtig, er bleven for meget de „dæmpede Melodiers“ Politik. Det kunde jeg ogsaa sige om den kommunale Valgrets Reform, thi om dette Spørgsmaal, der for os har staaet som et af de vigtigste, havde man dog her under Finanslovdebatten turdet vente at faa rigtig Besked. Det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen) har omtalt det, de ærede Ministre have, saa vidt